

[Bjørn Elmquist]

ninger og forslag til initiativer specielt på det familiepoltiske område samt vedrørende skolen.

At ansvaret starter hos forældrene, mener vi i Venstre at der ikke bør herske tvivl om, men det er naturligvis også ganske vigtigt, hvordan disse forhold så gribes an i skolen, som er den næste meget vigtige fase, afgørende fase, i menneskets liv.

Ud over de konkrete initiativer, som statsministeren som sagt nævner i redegørelsen, og som jeg naturligvis ikke skal stå og læse op her, vil jeg gøre nogle bemærkninger specielt om SSP-samarbejdet, dvs. samarbejdet mellem skole, socialmyndigheder og politiet.

Det har efterhånden eksisteret i adskillige år og er i dag gennemført i en lang række kommuner i Danmark. Der er noget, der generelt godt kan fremføres som belæg for, at SSP er og har været en succes. I hvert fald har vi på det allerseneste set statistikker, der ganske i modstrid med den øvrige udvikling inden for kriminaliteten udviser fald, nemlig i børns og unges kriminalitet.

I statsministerens redegørelse – skal jeg ganske kort erindre om – tales der om en tredobling i antallet af anmeldelser fra 1965 til 1985, nemlig fra ca. 155.000 til knap 480.000 anmeldte kriminelle forhold. De statistikker, jeg tænker på, vedrører unge i aldersgruppens 15–19 år, hvor der fra 1979 til 1985 skulle være indtruffet et fald på 16 pct., men i de strafferetlige afgørelser. Jeg mener, at disse tal skulle være rensset for det faktum, at der jo er et færre antal unge i gruppen; så det skulle være et reelt fald, der er tale om. Og for børn under 15 år havde vi tal i slutningen af 1986, som statsministeren også har med i sin redegørelse, hvor – så vidt jeg erindrer – de strafferetlige afgørelser er faldet med 18 pct. Samtidig har vi set en stigning i de ældre aldersgrupper på grundlag af den samme opgørelsesfaçon.

Men jeg vil selvfølgelig gerne informeres om, hvorvidt det er korrekt at opfatte disse tal på denne måde. Jeg ved ikke, om statsministeren eller justitsministeren kan gøre det nu og her i salen, men ellers synes jeg, det er noget, som vi bør tage op i retsudvalget, for hvis der virkelig er disse lidt modstridende udviklinger også med hensyn til flere anbringelser uden for eget hjem, rimer det jo ikke særlig godt med, at det skulle se bedre ud for

så vidt angår holdningerne og sammenholdet i familien.

Men hvis det går fremad, har det så at gøre med de bedre økonomiske udsigter for ungdommen i dag? Ja, det tror jeg. Jeg er sikker på, at der er nogle blandt ordførerne, der vil sige, at det har intet med det at gøre. Men det tror jeg. Fremtiden er ikke helt så udsigtsløs som før.

Jeg tror altså, at SSP har haft en virkning på sin måde. Men vi må også kontaktere, at SSP ikke virker lige godt over hele landet. Jeg har især hæftet mig ved to udviklinger, der har været fremme i den seneste tid i pressen. Det ene var et godt eksempel; det var Greve, som jo for nogle år siden var lidt af en sort plet for så vidt angik ungdomskriminalitet. Der kan man se, hvordan der bør rettes, og at det er kommet ind i en bedre gænge.

Modsat er det gået i Odense; i Vollsrose-kvarteret – det er også et mærkeligt navn, kan man sige, i denne sammenhæng – er der noget der tyder på at det går skævt. Jeg synes også, det kunne være interessant i retsudvalget at få set nærmere på, om der er nogen mulighed for at skyde sig ind på, hvad det er, der går galt.

Når vi spørger befolkningen – og det gør meningsmålingerne en gang imellem – hvad den mener er vigtige politiske emner, er et af de allervigtigste svar, at det er indsatsen imod volden. Vi kan godt stå her og tale kriminalitetsforebyggende foranstaltninger i dag, men jeg mener, det vil være forkert ikke også at nævne helt specifikt vores indsats imod volden. Jeg er derfor også glad for, at statsministeren i sin redegørelse har givet den en ganske stor del af opmærksomheden.

Vi er i Folketinget i gang med forskellige lovforslag, og jeg er som ordfører for et af regeringspartierne glad for, at Socialdemokratiet ved førstebehandlingen gav tilslutning til denne øgede mulighed for varetægtsfængsling i voldssager. Der er andre aktiviteter på vej – statsministeren nævner dem i sin redegørelse – og det er nødvendigt at gøre en større indsats på dette område.

Retsforfølgningen skal være hurtig, den skal være effektiv, og den skal opfattes som retfærdig. Jeg er godt klar over, at alle tre tillægsord er noget, vi kan have lange debatter om, for hvad ligger der i retfærdighed? Der ligger også – jeg tror, vi må erkende, at